

# 1

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นท่ามกลางความเงียบของบ้าน ฉันอดสยบด้วยความตกใจไม่ได้ สามิเจ้าระเบียบถึงกับจุกปากแล้วลูกจะจำเป็นเยี่ยงอย่าง ทั้งที่ตาหนูชั้นเดย์ของเราไปอยู่บ้านย่าซึ่งเราสอนให้เรียกว่าอามาตั้งแต่เมื่อวันก่อน

ฉันมองดูตัวเลขบนหน้าจอมือถือ ของใครกันนะ ก่อนจะกรอกเสียงลงไป

“สวัสดีค่ะ โฟโตชันเดย์ค่ะ” ฉันบอกชื่อร้าน ซึ่งอันที่จริงต้องเรียกว่าชื่อเว็บไซต์เสียมากกว่า เพราะเราไม่มีหน้าร้านหรืออะไรทำนองนั้นหรอก แม้แต่บ้านซึ่งทำเป็นโฮมออฟฟิศก็เป็นบ้านอย่างแท้จริง แกลเลอรีโชว์ภาพถ่ายต่าง ๆ ซึ่งเป็นผลงานจากอาชีพหลักของเราก็มีอยู่แต่ในเว็บไซต์กับไฟล์รูปภาพในเครื่องคอมพิวเตอร์เท่านั้น

“คุณไบบิวไช้ไหมครับ” เสียงหนึ่งกรอกมาตามสาย น่าจะเป็นลูกค้า เพราะไม่คุ้นหูเอาเสียเลย ฉันตอบรับว่าใช่ หลังจากนั้นเรื่องราวไม่คาดคิดก็พรุ้งรุมาจากปลายสาย ฉันไม่ถึงกับงงเป็นไก่ตาแตก แต่ก็นับว่าประหลาดใจมาก ดีที่อาเกะสามีสุดหน้าเบื่อกำลังชะม๊กเขม้นดูภาพในงานแต่งเมื่อคืน ฉันเพิ่งเคยเห็นเขากระตือรือร้นอยากรู้ อยากเห็นเรื่องคนอื่นเป็นครั้งแรกจริง ๆ แต่ใครกันล่ะจะนั่งเฉยกับเหตุการณ์เหลือจะกล่าวอย่างเรื่องนี้ได้

“ใครโทรมา” อาเกะถาม แทนที่จะบอกความจริง ฉันกลับบอกเขาไปว่า “เพื่อนเก่า” เขาพยักหน้ารับรู้ ไม่ถามต่ออย่างที่คนแบบเขาควรจะถาม อะไรก็แล้วแต่ที่เกี่ยวกับตัวฉัน เขาไม่มีวันปล่อยผ่าน โดยมีคำอธิบายง่าย ๆ แต่น่าตบปากว่า “เค้าไม่ไว้ใจคนที่ลืมนอย่างตัวเองหรอก” นี่แหละสามี่ฉัน ชอบเหมาเอาเองว่าฉันหลอกลาน่าเป็นห่วงอยู่เรื่อย และอย่างนี้ว่าการใช้คำว่า เค้า-ตัวเอง จะทำให้ชีวิตรักเราหวานแหววขึ้นนะ มันเป็นแค่ความเคยชินส่วนตัวที่ฉันมักแทนตัวเองว่าเค้า แล้วเรียกคนอื่นด้วยชื่อเล่นหรือไม่ก็เรียกว่าตัวเอง จนในที่สุดคำว่าคุณกับผมอย่างที่อาเกะชอบใช้ก็มลายหายไปจากการสนทนา เหลือแต่คำว่า เค้า-ตัวเอง ให้คนอื่นเข้าใจผิดว่ารักเราหวานน้ออย่างกับเด็กสิบแปด

“เจอไหม เห็นพ่อของหมอก็ก๊ากครั้งสุดท้ายเมื่อไหร่” ฉันเดินอ้อมไปยืนข้างหลังเขา แล้วยื่นหน้าไปดูรูปในคอมพิวเตอร์

“น่าจะเป็นภาพนี้” เขาคลิกภาพทัมบ์เนลบนหน้าจอคอมพิวเตอร์

“ตาบ้า” ฉันพาดพิงเข้าให้เมื่อภาพทัมบ์เนลขยายเต็มจอ เป็นภาพชายอายุราวหกสิบนอนตาก้างอยู่บนอ่างอาบน้ำ มีเลือดจาง ๆ ผสมอยู่ในน้ำแต่มองไม่ชัดเจนนัก เพราะแสงไฟสีส้มภายในห้องทำให้ภาพสีเพี้ยนไปจากความเป็นจริง แต่ในฐานะคนกดชัตเตอร์ภาพนี้และอีกหลายภาพกับมือ ทำให้ฉันจำเขาในอ่างนั้นได้แทบจะทุกรายละเอียด

“ว่าแต่เพื่อนเก่าที่ว่านะใครหรือ” นั่นไง เขาถามจนได้ นี่กว่าจะลืมนไปเสียแล้ว

“แอน...”

“แอนบ๊องนะหรือ” เขาหมายถึงเพื่อนสมัยเรียนท่าทางบ้าง ๆ เป๋ ๆ ของฉันที่นาน ๆ จะโทรมาหาสักครั้ง ฉันตอบรับในลำคอ ตาโล่มองไฟล์ภาพที่แสดงอยู่บนหน้าจอคอมพิวเตอร์

“เดี๋ยวเค้าต้องออกไปข้างนอกนะ”

“หืม...ไปทำไม”

“ก็มีนัดนะสิ”

“เวลาอย่างนี้นี่นะ” เขาหันมามองหน้า ฉันทำหน้าที่เหลอหลาเหมือนไม่เข้าใจว่าไอ้เวลาอย่างนี้ของเขาหมายถึงอะไร อาเกาะถอนหายใจเฮือกใหญ่

“ไอ้เราก็เห็นว่าจะขวัญกระเจิงจนไม่อยากจะออกไปไหน ว่าแต่ตัวเองจะให้เค้าไปด้วยมั๊ย”

“ไม่ต้องหรอก อยู่เคลียร์งานที่บ้านเถอะ ตัวเองยังไม่ได้ทำไฟล์อีกตั้งสามงานไม่ใช่เหรอ เต๋ยวแอนจะมารับ เค้าไม่ขับรถไปเองหรอก” ฉันโกหกคำโตเพราะแน่ใจว่าหากคนที่ฉันนัดตัวจริงมาเจอตรงที่หน้าบ้าน สามีจะไม่มันรู้เด็ดขาดว่าใครมา นอกจากเขาจะอุทริเดินออกไปส่งเท่านั้น ซึ่งโดยส่วนใหญ่เขาไม่ทำอย่างนั้น เวลานาทีของเขามีค่าเกินกว่าจะทำเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ เพื่อภรรยาตัวเอง

หมอตันแบบมาตรงเวลานัด เมื่อฉันได้ยินเสียงกระดิ่งก็รีบถลาออกไปทันทีแน่นอนว่าไม่ลืมหอมแก้มสามีอย่างรู้สึกผิดนิด ๆ เขาหันมายิ้มแล้วส่ายหัวว่า “ระวังตัวนะ” ราวกับจะรู้ว่าฉันออกไปพบใคร เพื่ออะไร แต่นั่นก็ไม่ใช่เรื่องผิดปกติหรือแสดงว่าเขาจะแคระคายอะไรหรอก ก็อย่างที่บอกแต่แรกว่าในสายตาเขา ฉันซุ่มซำมเชื่อซ่าเสียจนเขาอดเป็นห่วงไม่ได้ แต่นั่นเป็นความคิดเห็นของเขา ใช่ว่าความจริงจะเป็นอย่างนั้นสักหน่อย

รถญี่ปุ่นห้าประตูสีขาวแบบที่ผู้หญิงชอบใช้ดูไม่เข้ากับรูปร่างหนา ๆ ของชายหนุ่มที่ขับมารับฉันสักเท่าไร ฉันเหลือบมองผู้ชายหลังพวงมาลัยอีกครั้ง เขาเกือบจะหล่อทีเดียว แต่ติดตรงบุคลิกเกือบจะแหกกับรอยยิ้มชื่อแบบทารก ทำให้ความมอดแมนของเขาลดลงไปครึ่งหนึ่ง

รถเคลื่อนออกจากหมู่บ้านช้า ๆ เพราะเรายังลิ่งเลว่่าจุดหมายปลายทางควรจะเป็นที่ไหนดี ในที่สุดฉันก็เสนอให้เป็นที่ร้านกาแฟเปิดใหม่บนถนน

ปฤณณกันต์

“คนน้อยดีค่ะ ยิ่งวันทำงานอย่างนี้อาจจะมีแค่เราโต๊ะเดียว” ฉันให้เหตุผล หมอต้นแบบพยักหน้ารับ รอยยิ้มแบบทาร์กเคย์ขึ้นบนใบหน้า

“ก็ดีครับ” เขาว่า แล้วเร่งความเร็วไปยังจุดหมายปลายทาง เราไม่ได้พูดอะไรกันอีก จนกระทั่งหมอต้นแบบเทียบรถเลียบบทางเข้าหน้าร้าน แล้วเอ่ยเบา ๆ ขึ้นมาว่า

“ร้านน่านั่งดีนะครับ” ฉันยิ้มรับราวกับเขาชมฉัน แล้วเดินนำเข้าไปประตูร้าน เสียงนึ่งหน่องแบบที่ร้านสะดวกซื้อชอบติดเอาไว้หน้าประตูดังขึ้น ซึ่งจะร้องทุกครั้งที่คุณก้าวเดินเข้าร้าน พนักงานคนหนึ่งทะเล้งพรวดจากหลังเคาน์เตอร์ราวกับใครสักคนจับหล่อนโยนขึ้นมา ฉันว่าถ้าหล่อนไม่ได้แอบหลับ ก็อาจจะกำลังชะม๊กเขม้นส่งข้อความตอบโต้กับใครบางคนอยู่แน่ ๆ

เป็นไปตามคาด ทั้งร้านมีโต๊ะเราเป็นโต๊ะแรก หมอต้นแบบกวาดตามอง ฉันเห็นสายตาเขาหยุดที่โต๊ะในซอกมุมร้าน ค่อนข้างมืดซิดเพราะอยู่ติดผนัง และมีพนักพิงสูงเป็นฉากกั้น เขาหันมามองหน้าฉันเหมือนขอความเห็น ฉันจึงเดินนำไปยังโต๊ะที่คาดว่าเขาน่าจะคะเนเอาไว้ในใจ พนักงานเสิร์ฟผมหางม้าที่หน้าตาเหมือนเพิ่งเรียนจบชั้นมัธยมมาเมื่อวาน เดินตามเอาเมนูมาวางทันทีที่เราหย่อนกันลงบนเบาะหุ้มผ้าฝ้ายสีน้ำตาลเนื้อหนา ฉันสั่งมีอกคาเย็น ส่วนหมอต้นแบบสั่งชาเย็นโดยไม่เสียเวลามองเมนูสักนิด แต่พอพนักงานถามถึงอาหารอย่างอื่น หมอต้นแบบก็สั่งเฟรนช์ฟรายด์ไปจานหนึ่ง ฉันว่าเขาไม่ได้จะกินมันจริง ๆ หรือก เพียงแต่สั่งเพราะเกรงใจหรืออะไรทำนองนั้น มันฟ้องว่าคนอย่างเขาจะไม่เคยสั่งน้ำหนึ่งแก้วแล้วนั่งแช่เล่นอินเทอร์เน็ตในร้านกาแฟเสียครึ่งวันอย่างที่ฉันหรือใครต่อใครทำกันเป็นเรื่องปกติ

เมื่อพนักงานซึ่งฉันเห็นว่ามียังสองคนหายเข้าไปหลังร้าน หมอต้นแบบจึงเริ่มเรื่อง ตรงประเด็นเสียจนฉันเกือบอ้าปากค้าง

“ผมอยากคุยกับคุณเรื่องฆาตกรรมเมื่อคืนวาน” เขาว่า น้ำเสียงจริงจัง

ราวกับท่องคำปฏิญาณที่ทวนแล้วทวนอีกจนขึ้นใจ ฉันคิดว่านี่คงเป็นบทบาทใหม่ที่เขาเพิ่งรับเล่น การพยายามทำเสียงเข้มจิ้งน่าขันเหมือนเด็กเล่นละครโรงเรียนงานปีใหม่ แต่ฉันก็ไม่ได้มอ้ยมั้มหรือหัวเราะ ได้แต่กะพริบตาถี่ ๆ ราวว่าเขาจะพูดอะไรให้ยาวขึ้นกว่านี้อีกนิด

“จริง ๆ มันเป็นหน้าที่ของตำรวจ แต่คุณคงรู้ว่าบางทีเราก็คือไม่ไหว หมออีกก็เลยขอร้องผมให้ช่วยอีกทางหนึ่ง” หมอต้นแบบว่าต่อ เขาเอ่ยชื่อเจ้าสาวซึ่งเป็นลูกสาวคนเดียวของผู้ตาย และเป็นผู้ว่าจ้างให้ฉันกับอาเกาะไปเป็นช่างภาพในงานแต่งงานที่แสนจะอลังการและเวอร์อย่างหาตัวจับยากแน่ละ ในเมื่อเจ้าของงานเป็นถึงหมอศัลยกรรมซึ่งเป็นลูกสาวคนเดียวของนักธุรกิจเทรตดิ้งรายใหญ่ และยิ่งโคจรมาพบรักกับนายตำรวจยศพันตรีที่ช่างวิดีไอซูบซิบให้ฟังว่ามีอิทธิพลไม่เบา ความหรรษาที่เจ้าภาพให้ออร์แกนเซอร์จากกรุงเทพฯ เนมิตขึ้นจึงยิ่งกว่ารายมนตร์เสก

ในฐานะช่างภาพแล้ว นับเป็นเรื่องน่าพอใจอย่างยิ่งที่ได้ถ่ายภาพงานแต่งที่ดูต่างออกไปจากแบบเดิม ๆ จะบอกว่าในห้วงเวลาห้าหกปีของการจับงานถ่ายภาพเป็นอาชีพเลี้ยงปากท้องของฉันกับอาเกาะ เราไม่เคยถ่ายภาพงานแต่งงานไหนที่มีดอกไม้มากมายขนาดนี้...

ออร์แกนเซอร์เนรมิตสวนดอกกล้วยไม้ตั้งแต่หน้าลิฟต์ของห้องจัดเลี้ยงชั้นแปด ห้อยย้อยระยงระยางไปจนถึงแบ็กดรอปหรือซุ้มสำหรับถ่ายรูป ซึ่งด้านข้างยาวเป็นพิเศษ กะด้วยตาแล้วน่าจะประมาณสองจุดห้าคุณห้าเมตร ส่วนด้านในก็เนรมิตเวทีเสียใหม่ ให้ตั้งเสาสี่ต้นตรงขอบเวทีแล้วเอาดอกไม้ไปห้อยไว้ด้านบน โดยเฉพาะด้านหน้าเวที เขาทำเป็นกรอบดอกกุหลาบราวกับต้องการให้ผู้ชมด้านล่างดูภาพจากหนังสือเทพนิยายก็ไม่ปาน ส่วนบนเวทีในกรอบดอกกุหลาบนั้นมีเค้กวางตรงกลาง ด้านหลังติดป้ายอักษรพีและเจไขว่กันเหนือก้อนเค้ก ซึ่งน่าจะมาจากชื่อจริงของบ่าวสาว พีระ-เจนจิรา และสุดท้ายบนขอบเวทีทุกด้านวางแก้วเทียนที่จะจุดขึ้นเมื่อแขกคนแรกมาถึง

แม้มันจะนำตื่นตาตื่นใจสำหรับช่างภาพ แต่ความยุ่งยากของงานก็ดูออกจะเวอร์จนน่าปวดหัว ออร์แกนไฮเซอร์เข้ามาจะเกณฑ์ไปเสียทุกเรื่อง จะยืนมุมไหน จะถ่ายอย่างไร ดูเหมือนสคริปต์ที่เขียนไว้จะละเอียดจนแทบกำหนดจำนวนลมหายใจเข้าออกของบ่าวสาว ถ้าเขาบอกเจ้าสาวยิ้มให้คนด้านล่างแบบสุดๆ ในวินาทีที่ห้าหลังได้ยินเสียงปรบมือได้ เขาคงทำไปแล้ว

“แล้วคุณหมอยกมาให้ช่วยอะไรบ้างล่ะคะ” ฉันถามอย่างจริงจังที่สุด

“ผมอยากให้คุณเล่าทุกอย่างที่คุณเห็นเมื่อคืน และอยากขอไฟล์ภาพทั้งหมด ทั้งหมดจริงๆ ไม่ว่าจะภาพเสียหรือภาพซ้ำผมก็ต้องการ” ฉันพยักหน้าเข้าใจ

“เรื่องนี้ทางตำรวจก็ขอเรามานะ แต่คงต้องรอให้แปลงไฟล์เสร็จก่อน เพราะเราถ่ายเป็นรอร์วีไฟล์นะค่ะ” หมอต้นแบบทำหน้าที่ฉันเลยไม่รอให้เขาถาม

“คืออย่างนี้ค่ะ ไฟล์ภาพในกล้องถ่ายรูปที่เราใช้จะมีสองแบบ คือไฟล์รอร์วี (raw) กับไฟล์เจเพ็ก (jpeg) โดยกล้องส่วนใหญ่จะได้ไฟล์รูปนามสกุลเจเพ็ก สามารถเปิดดูในคอมพิวเตอร์ เครื่องเล่นซีดี หรือเครื่องเล่นดีวีดีที่เปิดไฟล์ภาพได้ แต่กล้องที่เราใช้เรียกว่าดีเอสแอลอาร์ (DSLR) หรือดิจิทัลซิงเกิลเลนส์รีเฟล็กซ์ (Digital single lens reflex) จะมีทั้งไฟล์รอร์วีและไฟล์เจเพ็กให้เลือกใช้งาน ช่างภาพที่ต้องการภาพความละเอียดสูงหรือผิดพลาดไม่ได้จะเลือกใช้ไฟล์รอร์วีถ่ายรูป เพราะจะได้รายละเอียดของรูปขึ้นมาได้ง่ายกว่าไฟล์เจเพ็กในกรณีที่วัดแสงผิดค่ะ แต่ข้อเสียของมันคือกว่าจะได้รูปก็ช้า เพราะไฟล์รอร์วีมีขนาดใหญ่และเปิดจากโปรแกรมธรรมดาในคอมพิวเตอร์ไม่ได้ ต้องใช้โปรแกรมเฉพาะ ดังนั้นเราต้องแปลงไฟล์รอร์วีให้เป็นเจเพ็กก่อนจะส่งงานให้ลูกค้า พวกเราก็เลยเรียกมันเล่นๆ ว่าไฟล์ร้อ เพราะต้องรอนานนี่แหละค่ะ” ฉันปล่อยมุขของช่างภาพที่หมอพาทโท<sup>1</sup> ผู้คอยตรวจชิ้นเนื้ออย่างเขาไม่เห็นขัน

<sup>1</sup> pathologist (พยาธิแพทย์) แพทย์ผู้ศึกษาเกี่ยวกับโรค โดยศึกษาจากสิ่งส่งตรวจต่างๆ ที่ได้รับจากร่างกายของผู้ป่วย เช่น ชิ้นเนื้อ อวัยวะ สารคัดหลั่ง น้ำ เลือด เป็นต้น

หมอตันแบบยังคงทำหน้าที่เครียดเหมือนตริกตรงอะไรบางอย่าง

“แล้วผมจะได้ภาพเมื่อไหร่ครับ”

“เร็วสุดก็ตอนคุณกลับไปส่งฉันที่บ้าน จริง ๆ พวกตำรวจและคุณหมอน่าจะได้ตั้งแต่เช้านี้แล้ว ถ้าไม่กักตัวฉันเอาไว้ทั้งคืน แคมวันรุ่งขึ้นยังต้องไปให้ปากคำอย่างเป็นทางการที่โรงพักจนที่บ้านไม่เป็นอันทำอะไร” ฉันตอบน้ำเสียงธรรมดาที่สุด ไม่ได้ต้องการจะประชดประชันใครเลย การอ่านนิยายสืบสวนสอบสวนมากมายทำให้ฉันเข้าใจการทำงานของตำรวจ เข้าใจหัวอกญาติพี่น้องผู้ตาย และที่สำคัญฉันแอบพอใจเล็ก ๆ ที่ได้เข้ามายุ่งเกี่ยวเรื่องนี้ก็ชีวิตแม่บ้านจะมีอะไรมากกว่าการทำตัวเป็นเครื่องซักผ้า เตาเร็ด และเครื่องล้างจานอัตโนมัติกันละ อ้อ! ไหนจะเรื่องลูกอีก แม้จะเป็นงานที่เรียกเสียงหัวเราะและความภาคภูมิใจ แต่ก็ไม่ได้มีน้ำรั้นรมย์นักหรอก ถ้าฉันไม่ได้เป็นตัวฉันอย่างนี้ บางทีการบริการสามีกับลูกอาจจะเป็นสิ่งพิเศษสำหรับชีวิตก็ได้

เพื่อนบางคนที่ได้รับรู้ชีวิตประจำวันของฉันถึงกับบอกรอกปากว่าอิจฉา ไม่ต้องตื่นไปทำงานนอกบ้าน มีเวลาเดินเล่นซื้อของ ลูกชายก็น่ารัก สามีก็ตึงดูดีใจ แถมบางวันฉันยังได้สวมสูทเก็กทำเป็นช่างภาพใหญ่อีกด้วย แต่กลางเนื้อชอบกลางยา ฉันใดก็ฉันนั้น ฉันไม่ปฏิเสธเรื่องสามีหรอก เพราะอาชีพของเขามันก็ตึงดูดีจริง ๆ แถมรูปร่างหน้าตาเกินไปด้วยได้ก็น่าอิจฉาสำหรับบางคน แต่ฉันนิสัยรักความสงบเงียบเป็นชีวิตจิตใจของเขานี่สิไม่เห็นจะมีอะไรเร้าใจสักนิด ยิ่งอยู่กันไปฉันยิ่งรู้สึกเหมือนถูกดูดลงไปไหลมุดวิญญูณ ชีวิตชีวา ความเพ้อฝัน ความตื่นตัวล้วนเหือดแห้งไปเหมือนฟองน้ำโดนแดด

ทุก ๆ วันฉันเฝ้าแต่ฝันว่าเขาจะเปลี่ยนใจมาชอบกีฬาผาดโผนอย่างปีนเขา เล่นเจ็ตสกี กระโดดบันจี้จัมป์ หรืออย่างน้อยก็ปารารถนาจะออกไปเดินป่าดูอะไรต่อมิอะไรบ้าง แต่โลกของเขาอยู่ที่หน้าจอบคอมพิวเตอร์ หลังเลนส์ถ่ายภาพ และจอบกับเสียมในสวนดอกไม้ของเราเท่านั้น ความตื่นเต้น

ชนิดเดียวที่เขาทำคือการพยายามปีนขึ้นไปตัดแต่งกิ่งมะปราง มะม่วง และ ต้นไม้ชื่อยาก ๆ สารพัดชนิดในสวนบนที่ดินกระจิวรอบบ้าน ถ้าเราไม่ได้เป็นช่างภาพอย่างเวลานี้ ฉันสงสัยว่าคงได้เป็นภรรยาชาวสวนแบบเศรษฐกิจพอเพียงแน่ ๆ

ดังนั้นการช่วยเหลือหมอตันแบบจึงนับว่าเป็นเรื่องเร้าใจที่สุดหลังการ แต่งงานหกปีเต็ม และถ้าเป็นไปได้ ฉันอยากช่วยเขาสืบเสาะหา แต่จะเสนอตัว อย่างไรดีล่ะ กลัวจะกลายเป็นพวกสอดรู้สอดเห็นในสถานการณ์น่าหดหู่ของ ครอบครัวคนอื่นไปนะสิ

“ไม่ทราบว่ามีวานคุณไปทำงานกี่โมงครับ” หมอตันแบบเริ่มถามอีกครั้ง คราวนี้เขาหยิบสมุดโน้ตจากกระเป๋าหนังสีดำที่เขาสะพายมาเพื่อจดรายละเอียด ต่าง ๆ ดูท่าทางเอาจริงเอาจังทีเดียว

“ประมาณหกโมงครึ่งค่ะ ก่อนขบวนขันหมากสี่สิบนาที คือเราต้องไป จัดไฟและถ่ายรูปห้องจัดงานกับข้าวของเครื่องใช้ทั้งหมดก่อนที่งานจะเริ่ม”

“แล้วงานเลี้ยงช่วงเย็นล่ะครับ”

“ก็ประมาณสี่โมงเย็น ก่อนเจ้าภาพจะมาหนึ่งชั่วโมง”

“ไปเร็วจังนะครับ”

“ไม่เร็วหรอกค่ะ เราต้องจัดไฟ ต้องถ่ายรูปห้องจัดเลี้ยง รายละเอียด ทุกอย่างเราต้องเก็บให้หมด และยิ่งจ้างออร์แกนเซอร์มาคอยดูแลงานอย่างนี้ เรา ยิ่งทำงานยาก เพราะเขาเข้ามาจำกัดการทำงานของเราก่อนข้างเยอะ แถม พวกช่างภาพนิตยสารที่เขาเชิญมาทำงานไฮโซอีก” ฉันงใจบ่น หมอตันแบบ ขมวดคิ้ว เลือบตาขึ้นมอง เขาต้องคิดว่าฉันกำลังประชดแน่ ๆ

“ก็จริงนี่ค่ะ” ฉันยืนยัน “คุณหมอไม่รู้หรือคะว่ามีนิตยสารเกี่ยวกับ งานแต่งงานมาถ่ายเก็บรายละเอียดในงานเพื่อคุณหมอด้วย ส่วนใหญ่ เขาจะตามถ่ายเฉพาะงานหรูหราของพวกไฮโซไฮตีเท่านั้น...ซึ่งพอถึงเวลา อย่างนี้ก็นับว่าเป็นข้อดีทีเดียว” ฉันทำท่าคิดในประโยคหลัง หมอตันแบบมี



ทำที่สนใจอย่างไม่ปิดบัง

“ยังไงครับ”

“คือเขามีการซ้อมขึ้นเวทีอะไรต่อมิอะไรอย่างที่คุณหมอก็เห็น เราเลยได้ภาพตอนตัดเค้ก ตอนเดินขึ้นเวทีตั้งแต่ตอนซ้อม แล้วพอถึงเวลาจริงที่ออร์แกนเซอร์เข้ามาขอให้เราอย่าวุ่นวายมาก” นักร้องแตกเสียง “เราจึงมีเวลาถ่ายแขกหรือ แถมงานหมอก็ก็กก็ไม่มีการเดินทางแขกตามโต๊ะเหมือนงานอื่น ๆ ตามธรรมเนียมคนได้ เราเลยมีเวลาถ่ายเจาะแขกคนสำคัญ ๆ และแน่นอนว่าฉันแทบจะตามคุณพ่อหมอก็ก็กก็ตลอดเวลา... รู้สึกว่าท่านจะเป็นคนเดียวที่เดินทางแขกตามโต๊ะ ในขณะที่คนอื่นนั่งกินอาหารและเป็นฝ่ายรอแขกเดินเข้ามาหา” นักร้องยาย หมอตันแบบจดอะไรชุกชุกชุกด้วยลายมือแบบหมอ ๆ ที่ช่วยพอ ๆ กับเด็กอนุบาลสองแล้วนั่งคิดนิดหนึ่ง

“ผมอยากทราบว่าออร์แกนเซอร์บอกอะไรคุณบ้าง เอาแบบละเอียด ๆ นะครับ” เขาถามอย่างนักสืบ ท่าจะอ่านนิยายสืบสวนมากเหมือนกัน เมื่อฉันพยายามนึกเรียงเรียงลำดับเหตุการณ์ ผู้ชายสามคนที่พูดคำว่าค้ะกั้ว คำว่าฮะก็ลอยมาตรงหน้า คนหนึ่งสูงผอมหน้าเหลี่ยม อีกสองคนหน้ากลมและเตี้ยกว่า พวกเขาใส่สูทสีน้ำตาลเข้ารูปตามสมัยนิยม ด้านล่างสวมรองเท้าสีขาวหัวแหลม ส่วนเสื้อด้านในเป็นสีขาวยมีระบายเล็ก ๆ ไม่ผูกเนกไทหรืออะไรทั้งสิ้น

จากที่เห็น พวกเขาแบ่งหน้าที่ยื่นประจำตามจุดต่าง ๆ ดูจากการทำงานแล้วพวกใส่สูทน่าจะเป็นคนคอยกำกับคิวงานและดูแลเจ้าภาพอย่างใกล้ชิด พวกที่เหลือตั้งแต่ผู้กำกับเวที คนคุมไฟ และพนักงานในส่วนอื่น ๆ รวมแล้วกว่าสิบห้าชีวิตใส่เสื้อยืดสีดำทั้งแขนสั้นและแขนยาว ด้านหลังเขียนภาษาอังกฤษเอียง ๆ อ่านได้ว่า “นูริงเลฟ (NooringLove)” ส่วนช่างภาพจากนิตยสารที่เดินอวด ๆ ไปทั่วนั้นมีสามคน ผู้หญิงสองผู้ชายหนึ่ง ช่างภาพหลักน่าจะเป็นผู้หญิงผมสั้นที่ดูมีอายุกว่าใครทั้งหมด หล่อนสวมกางเกงผ้าสีดำกับเสื้อแขนยาวสีขาวทับด้วยเสื้อกั๊กสีดำที่ราวกับหลุดมาจากนิตยสารคอสมโ

ส่วนผู้หญิงผมม้าต่อหน้าออกหมวยที่ดูเด็กที่สุด สวมชุดกางเกงสีดำกับ รองเท้าบู๊ตสีแดงแจ๊ด มีเพียงผู้ชายผมยาวหมวดเพิ่มคนเดียวเท่านั้นที่สวม เสื้อเชิ้ตสีน้ำเงินเข้มกับกางเกงยีนธรรมดาๆ บอกได้เลยว่ามันซมกันตั้งแต่ การแต่งตัวแล้ว แต่คนอย่างอาเกะมีหรือจะรู้ลึกรู้สมอะไร เขาบอกฉันว่า “คิดมาก่อน...ทำงานต่อไปเถอะ” ก็แน่ละซี...ตัวเขาใส่สูทผ้าลินินของแวนฮูเซน คล้องกลิ้งฟูเฟรมรุ่นใหม่ล่าสุดสองตัวกับเลนส์ตัวละครี่แสบอีกเต็ม กระเป๋า ส่วนฉันใส่สูทมือสองสีน้ำตาลตัวละครี่สองร้อยบาทกับกางเกงผ้าสีดำ ฎุกๆ ตามตลาดนัด แถมใช้เลนส์เดี่ยวตัวละครี่พิเศษ จะไม่ให้ประหม่าและ เสียความมั่นใจอย่างไรไหว ฟังเสียงซัดเตอร์ก็รู้ว่าอุปกรณ์ที่ช่างภาพอีกสามคน ใช้เป็นรุ่นเดียวกับอาเกะ แถมเลนส์บางตัวก็แพงกว่า ยิ่งทำให้ฉันตัวลีบ รู้สึก เหมือนเป็นเด็กเพิ่งหัดถ่ายภาพอย่างไรอย่างนั้น

แต่ว่ากันตามจริง การใช้คำว่าเดินอาดๆ กับพวกช่างภาพนิตยสารดูจะเป็น ความหมั่นไส้ที่รุนแรงไปหน่อย เพราะช่างภาพทั้งหมดรวมฉันกับอาเกะนั้น แทบจะมุดอยู่ใต้โต๊ะ ไม่มีใครสักคนกล้ายื่นขยับแข้งขยับขาที่นิ่งโตะยาวซึ่ง ออร์แกนเซอร์จัดขนานไปเกือบตลอดความยาวด้านหน้าเวที เวลาจะเคลื่อนย้าย ตัวเองด้านหน้าเวทีก็ต้องคลานเข้า เพื่อไม่ให้หัวโตขึ้นมาจนเป็นที่สังเกตของ แขกวีไอพีผู้ทรงเกียรติ

และว่ากันตามจริงก็มีฉันเพียงคนเดียวที่สามารถยืนและเคลื่อนไหวได้ อย่างอิสระ เพราะตกลงกับอาเกะไว้ว่าให้เขาตามถ่ายเจ้าบ่าวเจ้าสาวอยู่ด้านหน้า ส่วนฉันจะคอยเก็บภาพจากระยะไกล ดังนั้นส่วนใหญ่ฉันจึงเดินไปเดินมา อยู่ด้านหลังโต๊ะวีไอพีและตามขอบผนังห้อง โดยไม่ทำให้ออร์แกนเซอร์ต้อง ลำบากใจในการดูแลภาพลักษณ์ของงานเลย

มันออกจะดูพิกลที่เราจะวางตัวแฉเสียขนาดนั้น แต่ทั้งหมดก็เพราะ หลังการซักซ้อมให้บ่าวสาวเดินขึ้นเวที ตัดเค้ก ยิ้ม และโบกมือให้แขก (ซึ่ง ขอบอกว่าทำให้นึกถึงเจ้าชายเจ้าหญิงโบกพระหัตถ์ให้ปวงข้ารองพระบาท

มากกว่าคารวะแขกผู้มาร่วมงาน) ออร์แกไนเซอร์ตัวผมสูงหน้าเหลี่ยมก็เดินเข้ามาขานบฉันกับอาเกะล่วงหน้าว่า

“เวลาถ่ายขอช่างภาพจากนิตยสารเป็นหลักก่อนนะคะ” เขาซึ่งฉันน่าจะเรียกว่าหล่อนจิบปากจิบคอบอก ฉันกับอาเกะหันไปมองหน้าสงี่ยมง

“คือเรามีช่างภาพนิตยสาร...” เขาเอ่ยชื่อนิตยสารชื่อดังเกี่ยวกับการแต่งงาน “เขาขอให้เรามาบอกว่าขอเขาถ่ายเป็นหลัก คือเราไม่ยากให้วิ่งตัดเวทีไปมา เราต้องการให้เจ้าบ่าวเจ้าสาวเด่นที่สุด ให้เหมือนเจ้าชายเจ้าหญิง” เขาอดมือไปในอากาศอย่างเวอร์ๆ

“ได้ครับ” อาเกะรับคำ ส่วนฉันเพียงพยักหน้ารับงๆ ชายร่างสูงผมยกมูมปาก อาจจะเรียกได้ว่ายิ้ม

“น่ารักมาก...” เขาลากเสียง “ขอบคุณนะฮะ อย่างนี้ก็ทำงานง่ายหน่อย เราต้องการงานแกรนด์ ไม่อยากให้ไปยืนเต็มเวทีบั้งโตะวีไอพีอะไรแบบนั้นนะฮะ เลยไม่อยากให้ใช้แฟลชด้วย เมื่อกี้ช่างภาพนิตยสารก็คอมเมนต์มา” ท้ายเสียงเจือความภูมิใจของเขาทำเอาฉันแทบอาเจียน เขาทำราวกับเราเป็นช่างภาพบ้านนอก ไม่รู้ประสีประสาในการถ่ายภาพงานแกรนด์ของเขาเสียอย่างนั้น ถึงจะนึกหมั่นไส้ ฉันกับอาเกะก็พยักหน้าแล้วยิ้มรับ เขาทำท่าจะสาธยายอะไรอีกหลายอย่าง แต่อาเกะที่มีภาระถ่ายรูปหน้าแบ็กดริอปก็ชิงพูดว่า

“ไม่ต้องเป็นห่วงนะครับ เราจะให้ช่างภาพนิตยสารเป็นหลักก่อน ถ้าอยู่จุดใดจะอยู่จุดนั้น ไม่เดินเกะกะไปมาแน่นอน” อาเกะยิ้มหวาน แต่ฉันไม่เชื่อว่าเขาจะทำอย่างนั้นจริงในเมื่อเจ้าภาพจ้างเรามาทำงาน มาตรฐานของอาเกะนั้นต้องการงานที่ดีที่สุดให้ลูกค้า แม้ถ้าเทียบกับมูลค่าดอกไม้และการจัดงานแล้ว ราคาค่าถ่ายภาพและวิดีโอคงรวมกันไม่ถึงสิบเปอร์เซ็นต์ของค่าจัดดอกไม้เป็นแน่ แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็คงไม่ปล่อยให้มาตรฐานของตัวเองตก ซึ่งฉันก็เดาไม่ผิด อาเกะยังคงมุ่งมั่นถ่ายรูป เพียงแต่จัดระเบียบการถ่ายภาพของตัวเองให้เหมือนถ่ายละครเวทีหรืองานคอนเสิร์ตมากกว่าจะเป็นงาน

แต่งงานเท่านั้น และช่างภาพหลักจากนิตยสารทั้งสามคนก็ไม่ได้ทำอะไรมากไปกว่าก่อนถ่ายภาพอยู่หน้าโต๊ะไวโอลิน ทั้งหมดทุดหนึ่งไม่ให้ศรัทธาในระดับโต๊ะ

หลังจากบ่าวสาวจุดเทียน ตัดเค้ก และเปิดแชมเปญแล้วก็มีกรโยนดอกไม้ ซึ่งลำดับพิธีการไม่ได้ต่างจากงานทั่วไป แต่ที่ต่างอย่างเห็นได้ชัดคือธรรมเนียมที่เมื่อเสร็จสิ้นพิธีการบนเวที เจ้าบ่าวเจ้าสาวจะต้องเดินไปขอบคุณแขกเพื่อถ่ายรูปและรับซองตามโต๊ะ งานนี้ถูกตัดทิ้งเพราะเขาให้แขกใส่ซองที่หน้างานเหมือนงานในกรุงเทพฯ ซึ่งช่างภาพอย่างฉันคิดว่าดีมาก เพราะนอกจากจะไม่เหนื่อยแล้ว ใ้การเดินไปถ่ายภาพกับแขกที่โต๊ะก็ไม่เห็นจะสวยตรงไหน แต่แขกหลายคนที่อยู่หน้าตาตลกยุค อายกล้อง ก็ยังพอใจจะให้เจ้าบ่าวเจ้าสาวมายืนด้านหลังเพื่อถ่ายรูปตามโต๊ะมากกว่าอยู่ดี แต่งานนี้ออร์แกนเซอร์ไม่ปล่อยให้เป็นอย่างนั้น พวกเขาจัดแจงให้บ่าวสาวลงไปนั่งที่โต๊ะไวโอลินตรงกลางระหว่างพ่อแม่ของทั้งสองฝ่ายทันทีที่พิธีการบนเวทีเสร็จสิ้น

เมื่อเวทีร้างเจ้าภาพ พิธีกรผู้ชายหญิงก็ออกมาพูดนำไปสู่การแสดงแน่นอน...ไม่ใช่การรำอวยพรดาด ๆ หรือให้อาขี้มตามสมาคมเงินออกไปร้องคาราโอเกะอย่างที่เห็นจนทั่ว แต่เขาว่าจ้างการแสดงเปลี่ยนหน้ากามาจากเมืองจีนนั่นแหละ

ฉันกับอาเกะไม่ได้ดูหรอก แม้จะอยากมากก็ตาม เพราะเราทั้งคู่ต้องห้ามมถ่ายรูปให้ได้สี่หน้าอารมณ์ของคนในงาน โดยเฉพาะคนในโต๊ะไวโอลิน แต่ดูเหมือนแม่เจ้าบ่าวจะประทับใจการแสดงชุดนี้มาก ถึงขนาดลุกขึ้นปรบมือให้นักแสดงบนเวทีเป็นคนแรก ฉันเชื่อเหลือเกินว่าหล่อนต้องจ่ายทิปอย่างงามให้ด้วยแน่ ๆ

เสร็จสิ้นกิจกรรมทั้งหลายบนเวที นักร้องเสียงทรงพลังกับนักดนตรีอีกโขยงหนึ่งก็ร่ายบทเพลงสร้างบรรยากาศให้หรรษาไฮคูลาสขึ้นไปอีกด้วยเพลงฝรั่งเก่า ๆ ฟังแล้วชวนให้นึกว่าอยู่ในงานกาลาตินเนอร์กลางสวนแบบอังกฤษ

ในขณะที่บรรยากาศของงานเต็มไปด้วยการสนทนาและเสียงหัวร่อต่อกระซิก อาหารและไวน์เสิร์ฟไม่ขาดระยะ ฉันก็รู้ว่าแบตเตอรี่กล้องถ่ายรูปกำลังจะหมด และจะต้องโดนตำหนานใหญ่แน่ ๆ ถ้าอาเกะรู้ว่าฉันลืมแบตเตอรี่สำรองของกล้องตัวเองเอาไว้ในรถ ดังนั้นเมื่อเห็นว่าทุกคนกำลังเพลิดเพลินกับการดื่มกินและอาเกะกำลังสำราญกับการพยายามหามุมเด็ด ๆ อยู่ ฉันจึงเดินเลี่ยงไปหยิบกุญแจรถยนต์จากกระเป๋าคล้องของอาเกะที่วางไว้ข้างเวที แล้วค่อย ๆ ถอยหลังออกจากห้อง ลงลิฟต์ไปลานจอดรถ

ไม่มีใครในลิฟต์สักคน ลานจอดรถเงียบยิ่งกว่าป่าช้าทั้งที่เวลาไม่น่าเกินสองทุ่มครึ่ง มีเพียงพนักงานคนหนึ่งเฝ้าประจำอยู่หน้าลิฟต์นั่งฟังเพลงจากเครื่องเล่นเอ็มพีสาม เขาพยักหน้าให้ฉันเพราะคุ้นเคยกันเป็นอย่างดี ทุกทีเขาจะต้องพูดอะไรบางอย่างเช่น “มาถ่ายงานหรือครับ” ไม่ก็ “จะกลับแล้วหรือครับ” หรือบ่นพวกดินฟ้าอากาศ แต่ครั้งนี้เขายิ้มให้แล้วหันไปหมกมุ่นกับเพลงที่ฟังต่อ ฉันสังเกตเห็นได้จากนิ้วมือที่เคาะเป็นจังหวะบนคอนชา และหน้าที่ก้มอยู่ใต้เงาหมวกพื้มพ้ออะไรบางอย่างที่น่าจะเป็นเสียงเพลง เลยได้แต่อ้อมยิ้มเว้นหน้าว่าเขาร้องอย่างกับท่องอาขยาน

แล้วฉันก็ต้องใช้เวลาอีกราว ๆ ห้านาทีความหาแบตเตอรี่กล้องถ่ายรูป เพราะที่ที่คิดว่าอยู่มันกลับไม่อยู่ นั่งนึกไปนึกมา พอลองล้วงเข้าไปในกระเป๋าเสื้อสูทก็แทบจะเขกหัวตัวเอง ด้วยความที่ขี้เกียจหอบกระเป๋าคล้องใบเล็กของตัวเองขึ้นไป ฉันเลยฝากเลนส์ตัวหนึ่งไว้ในกระเป๋าคล้องของอาเกะ ส่วนแบตเตอรี่สำรองสองก้อนฉันเอาไว้ในกระเป๋าเสื้อสูท ໄ໓...กว่าจะนึกได้ก็เสียเวลาขึ้นลงไปหลายนาทีทีเดียว

ปกติฉันจะใช้กล้องหนึ่งตัวกับเลนส์ซูมช่วงทางยาวโฟกัส 24-70 มิลลิเมตร และเลนส์เดี่ยวช่วงทางยาวโฟกัส 80 มิลลิเมตร เปลี่ยนไปเปลี่ยนมาตามสถานการณ์ ส่วนใหญ่ฉันรับหน้าที่ถ่ายหน้าแบ็กดริอปหน้างานและเก็บสิ่งละอันพันละน้อยเท่าที่อยากจะถ่าย ส่วนอาเกะจะเดินถ่ายโน่นถ่ายนี่ไปทำงาน

สะพายกล้องสองตัวไว้บนคอ ส่วนใหญ่เขาจะพกเลนส์หกตัว บางตัวจะนอน  
แอ้งแอ้งอยู่ในกระเป๋าไม่ถูกใช้งาน แต่เขาก็อุ้งใจที่หอบพวกมันมาด้วยคติที่ว่า  
เหลือดีกว่าขาด นี่ละเขา...

เมื่อรู้ว่าเสียเวลาเพราะความบ้า ๆ เป้อ ๆ ของตัวเอง ฉันจึงเดินย้อน  
กลับมาที่ลิฟต์ พนักงานคนนั้นหายไปแล้ว บางทีเขาอาจจะออกไปเข้าห้องน้ำ  
หรือทำธุระบางอย่าง ซึ่งมันไม่ค่อยเข้าท่าเอาமாக ๆ ที่ต้องมาอยู่คนเดียวใน  
บรรยากาศที่มืด ๆ ของลานจอดรถใต้ดิน

ก่อนที่ความกลัวจะเล่นงานไปมากกว่านั้น ฉันได้ยินเสียงฝีเท้ากึก ๆ  
ลอยผ่านประตูกระจกที่เปิดค้างไว้ ประตูนั้นกั้นระหว่างลานจอดรถกับบริเวณ  
ทางเข้าลิฟต์ที่มีทั้งหมดแปดตัว เสียงฝีเท้าดังเป็นจังหวะสม่ำเสมอ ไกลเข้ามา  
และใกล้เข้ามา จนฉันลุกซู่ นึกเรื่องราว ๆ เอาไว้เต็มสมอง อยากด่าตัวเอง  
ว่าไม่น่าชอบอ่านหนังสือฆาตกรรมสยองขวัญเลย แต่จะทำไมได้ละในเมื่อ  
ชอบและอ่านจนเป็นกิจวัตรไปแล้ว ฉันพยายามคิดไปในทางที่ดีว่าน่าจะเป็น  
ฝีเท้าของคุณอ้น พนักงานหน้าลิฟต์คนนั้น แต่ยิ่งฟังก็ยิ่งไม่ใช่ เพราะคุณอ้น  
สวมชุด รปภ.แบบทหาร เวลาเดิน รองเท้าบู๊ตที่ติดเกือกม้าจะดังแก๊กมากกว่า  
ที่จะดังกึก ๆ ฉันยืนตัวแข็งทื่อ ในที่สุดก็ตัดสินใจหันกลับไป เพราะเสียงฝีเท้า  
นั้นเข้ามาหยุดในลานหน้าลิฟต์แล้ว

ไม่ใช่เขาจริง ๆ แต่กลับเป็นคุณวรพงษ์ พ่อเจ้าสาว ฉันจำเขาได้ทันที  
จากผมที่แสดมาทางซ้าย ไม่ใช่ทางขวา ฉันรู้สึกราวกับวิ่งออกจากป่ามาถึง  
ลานหน้าบ้านคนรู้จัก หัวใจที่เต้นถี่ราวกับรัวกลองผ່อนคลายทันที

“คุณพ่อลิมของเธอคะ” ฉันทัก เขาทำท่าเหมือนตกใจเมื่อเห็นฉัน  
ในตอนแรก แล้วก็หัวเราะออกมา

“ทำไมถึงรู้ว่าเป็นผม ไม่ใช่น้องชายล่ะ”

“อ้อ...จากการแสดผมนะค่ะ คุณพ่อกับคุณอาแสดผมคนละข้าง แต่ถ้า  
แสดข้างเดียวกันคงแยกไม่ออก” ฉันพูดเป็นต่อยหอยขณะเราก้าวเข้าลิฟต์

แล้วกดไปที่ชั้นแปด

“หน้าเราเหมือนกันมาก” เขาพูดขึ้นเหมือนรำพึง

“ใช่ค่ะ เหมือนเหมือน...” ฉันยืนยัน “ถ้าให้แยกว่าใครเป็นใคร อยู่ด้วยเดือนหนึ่งยังไม่รู้เลยว่าหนูจะดูออกหรือเปล่า” ฉันว่าตามจริง ไม่ได้ประจบชายชราขี้ม เขายังดูหนุ่มเพราะไม่มีฟุงและผมดำขลับหยักศกสวย (แม้ว่าจะมาจากการย้อมก็เถอะ)

เราแยกกันเมื่อก้าวออกจากลิฟต์ชั้นแปด ฉันเลี้ยวขวาเข้าประตูบานที่อยู่ใกล้เวที ส่วนเขาเดินเลี้ยวซ้ายน่าจะไปเข้าประตูทางหลังสุด เพราะเมื่อฉันจัดการกับกล้องตัวเองได้แล้วและเดินสายสายตาหารูปที่จะถ่าย ก็เห็นเขาเป็นเจ้าภาพเพียงคนเดียวที่เดินไปทักทายแขกคนนั้นคนนี้ยังโตะต่าง ๆ ซึ่งก็ไม่แปลกเลยจริง ๆ เพราะใคร ๆ ก็รู้ว่าพ่อแม่ฝ่ายชายมาไกลจากภาคกลางโน้นแน่ เขาขอมไม่มีแขกหรืออะไรให้ต้อนรับมากนัก ผิดกับฝั่งเจ้าสาวที่เป็นคนพื้นที่จึงมีแขกเต็มงาน

ดูเหมือนการตีหมิงจะดำเนินไปกระทั่งเกือบสามทุ่ม เมื่อแขกคนสำคัญที่โตะวิไอพีเริ่มขยับออกจากห้อง บ่าวสาวและบรรดาเจ้าภาพจึงทยอยกันออกมายื่นส่งแขก มีเพียงคุณวรพงษ์ พ่อเจ้าสาวเท่านั้นที่ยังกระวีกระวาดเดินทักแขกที่เหลือไปทำงานอยู่เช่นเดิม ช่วงนี้เองที่ฉันตามถ่ายรูปเขาเพราะหวังจะได้รูปการหัวเราะ การโผเข้ากอด หรืออะไรทำนองนี้ เมื่อได้รูปตามต้องการแล้วฉันก็ออกไปถ่ายภาพเก็บตกบรรดาแขกและเจ้าภาพที่หน้างานต่อ ถึงตอนนี้ก็ไม่เห็นจะมีอะไรผิดปกติดังไหน จนกระทั่งแขกทยอยกลับจนเกือบหมดหมอตันแบบก็เดินมาสะกิดแล้วบอกให้ฉันขึ้นไปถ่ายห้องหอในโรงแรมก่อนการส่งตัว ฉันเลยถอนสมอจากหน้างานแล้วขึ้นลิฟต์ไปกับเขาสองคน

ปกติฉันกับอาเคะจะไม่ทำงานเกินสี่ทุ่มหรอก เราจึงแทบไม่เคยถ่ายรูปการส่งตัวเจ้าสาวเจ้าสาวเข้าหอเลย เพราะอันที่จริงไม่ว่าพิธีแบบไทยหรือแบบ

จีน จะส่งตัวกันหลังงานพิธีภาคเช้าเรียบร้อยแล้ว ส่วนงานกลางคืนจะมีส่งตัวบ้างก็  
 ในแบบไม่เป็นทางการ และเราจะไม่ทำงานเกินเวลาเด็ดขาด เพราะนั่นหมายถึง  
 มาตรฐานของเราในงานถัด ๆ ไป เราจำเป็นต้องกลับไปพักผ่อนในกรณีที่ต้อง  
 ถ่ายงานวันรุ่งขึ้น ร่างกายจะได้ไม่ล้า และประการสำคัญเป็นเรื่องของการตลาด  
 ถ่ายอมให้เจ้าภาพคู่หนึ่งเกินเวลา คู่อื่น ๆ ก็อยากได้เกินเวลาเหมือนกัน ดังนั้น  
 อาเกะจะปฏิเสธเรื่องนี้อย่างสุภาพทุกครั้ง

ด้วยเหตุผลนี้แหละ หมอก็กกก เจ้าสาวผู้เตรียมตัวกับงานครั้งนี้อย่างดี  
 จึงขอร้องเพื่อนสนิทอย่างหมอตันแบบมาตามฉันซึ่งเดินเกรไ้ไปมาเพราะเป็น  
 ช่วงงานใกล้เลิกให้ขึ้นไปถ่ายรูปบนห้องพัก

ห้องหอคือห้องหมายเลข 1310 อันหมายถึงห้องเลขที่ 10 บนชั้น 13  
 ถ้าดูตัวเลขอย่างฝรั่งแล้วอาจจะน่าขลุ่ไปหน่อย แต่ตามธรรมเนียมไทยผสม  
 จีนอย่างหาดใหญ่ และนักท่องเที่ยวหัวดำ ๆ ชาวมาเลย์บ้าง สิงคโปร์ อินโดนีเซีย  
 บ้าง ก็ไม่เห็นว่าเป็นเรื่องน่าตื่นใจเท่าไร

เราขึ้นลิฟต์มากันสองคน ระหว่างทางจากชั้นแปดมาถึงชั้นสิบสาม  
 มีเวลาให้หมอตันแบบตามฉันแค่ช่วงนี้งานเยอะไหม ฉันพยักหน้าตอบ  
 ไปว่าเยอะ หลายคู่เลื่อนงานเพราะน้ำท่วมใหญ่จนมาเจอกันในช่วงสัปดาห์นี้  
 แต่งานของหมอก็กกกก็เป็นงานสุดท้ายในรอบเดือนนี้แล้ว

เมื่อมาถึงห้องพัก ฉันเดินตามหมอตันแบบไปถ่ายบริเวณเตียงนอนก่อน  
 เราเก็บภาพและรายละเอียดเล็ก ๆ น้อย ๆ ไล่ตั้งแต่เก้าอี้ดอกไม้บนหมอน  
 ไปจนถึงภาพห้องซึ่งมีฉากหลังเป็นเมืองหาดใหญ่วิบวับไปด้วยแสงสียามค่ำคืน  
 แม้ชั้นที่เรายืนอยู่จะไม่สูงมากนัก แต่ก็มองเห็นเมืองเบื้องล่างเล็กจ้อยและ  
 มองออกไปได้ไกลหลายช่วงถนน

เสร็จจากเตียงและห้องนอน ฉันยังชวนหมอตันแบบถ่ายรูปเดี่ยวซึ่งเขา  
 ก็ไม่ปฏิเสธ ตอนเกือบจะออกไปนอกห้องเสียแล้ว ฉันก็ทักขึ้นว่า

“ไปถ่ายเก็บพวกสุมู่ในห้องน้ำด้วยดีกว่า”



“ขนาดนั้นเลยหรือครับ” หมอตันแบบถามกลับยิ้ม

“ไหน ๆ ก็ไหน ๆ แล้ว ของบางอย่างมันก็สำคัญสำหรับบางคน ยิ่งวันอย่างนี้ด้วย” ฉันว่าพลางดันประตูเข้าไป เห็นม่านพลาสติกเหนืออ่างอาบน้ำปิดอยู่ แต่นั่นไม่ใช่สิ่งที่ฉันสนใจเหนือกว่าของกระจุกกระจิกบนเคาน์เตอร์อ่างล้างหน้า หมอตันแบบตามเข้ามาด้วย มองจากกระจก ฉันเห็นเขาเปิดม่านกันอาบน้ำแล้วผงะถอยหลังก้าวหนึ่ง ก่อนจะยืนตัวแข็งตาค้างอยู่ตรงนั้น หลายวินาทีถัดมาเขาคว่าตันแขนฉันเขย่าแรง ๆ โดยที่ตาไม่ละไปจากกันอ่างอาบน้ำเลย ฉันมองตามสายตาเขา ร่างของคุณวรพงษ์ซึ่งในเวลานั้นฉันยังแยกไม่ออกกว่าเป็นคุณวรพงษ์หรือคุณวรพันธ์แฝดผู้น้อง นอนลิ้มตาโพลงอยู่ในนั้น เราสองคนถอยกรูดออกไปนอกห้องน้ำ ฉันจำได้แม่นว่าเรายืนตัวแข็งที่อ้อมมือกันและกันอยู่ริมประตูห้อง ไม่มีใครทำอะไร เพราะแน่ใจเหลือเกินว่าร่างอันจมอยู่กันอ่างที่น้ำเกือบจะล้นไม่มีทางเหยียวยาอะไรได้อีกแล้ว

กว่าจะตั้งสติได้ มือฉันก็แทบพัง จำไม่ได้ว่าเรายืนแข็งอยู่อย่างนั้นจนถึงนาทีที่เท่าไร หมอตันแบบจึงเป็นคนเอ่ยขึ้นมาก่อน สายตายังไม่ยอมละจากประตูห้องน้ำราวกับกลัวใครจะกระโจนออกมาอย่างนั้น

“เราน่าจะทำอะไรสักอย่าง” เขาพูดเสียงต่ำ ไม่ถึงกับสั่น แต่ก็ไม่มั่นใจ

“คุณว่าเขาตะ...ตายหรือยังคะ” ฉันถาม เขาพยักหน้าช้า ๆ อย่างตริ๊กตอง

“แต่...เราเข้าไปดูอีกครั้งดีกว่า” หมอตันแบบว่า ฉันก็คิดอย่างเดียวกัน

เราสองคนค่อย ๆ ก้าวเข้าไป ฉันที่ชอบอ่านนิยายทำนองฆาตกรรมซ่อนเงื่อนทำใจกล้าเดินนำไปก่อน หมอตันแบบที่ดูน่าจะชินกับเรื่องอย่างนี้เดินประชิดข้างหลัง เมื่อสายตาเราสองคนสำรวจจนแน่ใจว่าผู้ชายในอ่างไม่น่าจะฟื้นคืนได้อีกแล้ว เพราะผิวหนังเขาย่นจากการแช่น้ำมานานและไม่มีฟองอากาศผุดขึ้นมาจากส่วนหนึ่งส่วนใด หมอตันแบบก็ทรุดลงนั่งชิดขอบอ่าง บอกฉันไม่ให้แตะต้องอะไรเด็ดขาด เขาพิจารณาดูร่างนั้นสักครู่หนึ่งก็เอ่ยออกมา

“มีเลือดปนอยู่ในน้ำ น่าจะมีแผลเปิดทางด้านหลัง” ดูเหมือนสติเขาจะกลับมามีอย่างสมบูรณ์

“คุณแน่ใจนะ” ฉันว่าพลังกตชัตเตอร์ พยายามเก็บภาพให้ได้ทุกซอกทุกมุมตามอย่างหนึ่งสืบสวนสอบสวนในที่วิ

“ด้านหน้าไม่มีอะไรผิดปกติ เลือดผ้าก็ใส่ครบ แต่คงต้องดูอย่างละเอียดอีกทีหนึ่ง เราต้องลงไปบอกคนด้านล่าง”

“อย่าเลยค่ะ” ฉันร้องห้าม หมอต้นแบบทำหน้าที่เหยเหมือนไม่เชื่อหู

“ดูก็รู้ว่าเขาอาจจะถูกฆาตกรรม เพราะถ้าจมน้ำเองเขาน่าจะคว้าหน้า อาจเพราะสะดุดอะไรบางอย่าง หรือหงายหลังก็เป็นไปได้” ฉันใช้ความคิด “แต่อย่างนั้นน้ำก็จะกระเซ็นไปรอบๆ ถ้าจะว่าน้ำแห้งไปแล้วก็ไม่น่าเป็นไปได้ เพราะว่า...” ฉันลำดับความคิดอีกครั้ง ไม่นั่นใจว่าร่างกันอ้างเป็นใคร “ตอนเห็นทั้งสองคนอยู่พร้อมกัน ฉันเห็นพวกเขา...อย่างน้อยก็ตอนก่อนขึ้นเวทีเวลาเกือบทุ่มครึ่ง...”

“ตอนนี้ที่ทุ่มคะ” ฉันถาม หมอต้นแบบก็มองนาฬิกาเรือนเงิน

“สามทุ่มสี่สิบห้าครับ” เขาตอบ

“หืม...อย่างนั้นน้ำก็อาจจะแห้งไปแล้วก็ได้ ถ้าผู้ชายคนนี่คือคุณวรพันธ์ แต่ถ้าเป็นคุณวรพงษ์ละก็ น้ำที่กระเซ็นออกมาไม่น่าจะแห้งไปได้เลย เพราะฉันยังเห็นเขาเดินไปมาอย่างน้อยก็ประมาณสามทุ่มแน่ๆ แต่ไม่ว่าจะเป็นใคร ฉันว่า...ไทม์มันที่ปิดไว้เรียบร้อยและไม่มีร่องรอยอะไรเลยก็ดูผิดปกติเกินไป ดังนั้นเราน่าจะโทรไปบอกคนข้างล่าง ส่วนเราสองคนก็ควรจะเผ่าห้องนี้เอาไว้ดีกว่า” ฉันว่า หมอต้นแบบพยักหน้าคิดตาม

“คุณกลัวฆาตกรย้อนขึ้นมาเหรอ...ผมหมายถึงถ้าเป็นฆาตกรรมจริง”

“ค่ะ” ฉันรับคำสั่งสั้นๆ เม้มปากตามนิสัยที่มักจะใช้เวลาใช้ความคิดแล้วมองไปรอบห้องน้ำ ไม่มีสิ่งใดผิดปกติ แต่ที่ถูกต้องบอกว่าผิดปกติมากๆ ...คนจมน้ำทั้งคน แต่ภายในห้องเรียบร้อยราวกับไม่เคยมีใครย่างกราย

เข้ามาหลังแม่บ้านโรงแรมมาทำเตียงเลย

ดังนั้นในอีกห้าหน้าที่ต่อมา เจ้าภาพในงานจึงทยอยกันขึ้นมาร่วมสำรวจ ซึ่งเป็นหนึ่งในหลาย ๆ คนที่มาร่วมงาน เป็นเวลาเดียวกันกับที่ฉันและหมอตั้นแบบรู้ว่าคนที่นอนอยู่บนอ่างอาบน้ำคือคุณวรวงษ์ แผลผู้พี่ซึ่งเป็นพ่อของหมอก๊กก๊กเจ้าสาวของงาน

นั่นหมายถึงเขาต้องตายหลังสามทุ่มแน่ ๆ หลังจากนั้นฉันกับหมอตั้นแบบก็ถูกกันไปสอบสวนแบบตัวต่อตัว แล้วถูกกักไว้ในห้องของโรงแรม โดยมีตำรวจนั่งเฝ้าทั้งคืน แน่นนอน หนึ่งในนั้นคือสารวัตรจ๊อด เจ้าบ่าวของงานนั่นเอง

เรียงลำดับถึงตรงนี้ก็ยังไม่เห็นใครผิดปกติที่ฉันพอจะสังเกตพบ หมอตั้นแบบที่ฟังฉันลำดับเรื่องราวแบบไม่ได้ใส่อารมณ์หรือบ่นอาเกะลงไปด้วยหยุดคิด เขาเอาปากกาเคาะพื้นโต๊ะเหมือนใช้สมองอย่างหนัก ในที่สุดก็สารภาพออกมาอย่างไม่อาย

“บอกตามตรงว่าผมไม่รู้จะเริ่มตรงไหน จับต้นชนปลายไม่ถูกเลย” เขาว่า มองหน้าฉันขอบตาแดง ๆ ดูเหมือนเขาจะไม่ได้นอนมาทั้งคืน “สมองผมล้า ไม่รู้จริง ๆ ว่าใครจะทำเรื่องแบบนี้ได้ และทำไปทำไม” เขาเอามือขวักขมับขณะที่มือยังคืบปากกาลูกสี่นิ้วอยู่ ถ้าเทียบกับอาเกะแล้ว เขาดูลุยและติดดินกว่าเยอะ ดูปากการาคาถูกที่พกมานั้นก็รู้ พนันกันได้ว่าเขาต้องไม่มีลายเซ็นสวย ๆ หรือไม่ก็มีแต่เพียงเขี่ยให้พอเซ็นเอกสารได้อย่างรวดเร็วเท่านั้น

“ครั้งหนึ่งผมเคยช่วยหมอนิติเวชที่เป็นเพื่อนกันชั้นสูตรศพหนึ่งจนรู้ว่าผู้ตายถูกฆาตกรรม ไม่ใช่จมน้ำตายในสระ เพราะเจอเศษสาหร่ายซึ่งไม่มีในบริเวณที่จมน้ำ แต่มีในวงบ่อเลี้ยงปลาที่บ้านฆาตกรตัวจริง หมอก๊กก๊กเลยเหมาเอาว่าครั้งนี้ผมคงจะช่วยให้” เขาระเบิดออกมา “แต่ผมมีดบาดด้าน

นึกไม่ออกว่าจะเริ่มจากที่ไหนเลย แต่หมอกก็ก่กั้นตั้งความหวัง...” เขาเอานิ้วบีบจมูกแล้วทำท่าเหมือนจะหาวแต่กลับเอาไว้ ดูก็รู้ว่าเขากำลังแบต่ออ่อนและต้องการกาแฟแรง ๆ ลึกถ้วย หรือไม่ก็หมอนกับพนักวาง ๆ พอให้ได้จับสักต้น

“แล้วบอกไปไม่ได้หรือคะว่าครั้งนี้มันยาก น่าจะปล่อยให้มันเป็นหน้าที่ตำรวจ” ยังไม่ทันที่ฉันจะพูดจบ หมอตันแบบโหมมือแบบปิดแผลงวันบนจมูก เขาว่าเสียงเนือย

“ผมทำอย่างนั้นไม่ได้หรอก คนที่ไม่เข้าใจเขาจะหาว่าผมใจจัดกับเพื่อน และยิ่งเวลาที่เพื่อนมีทุกข์อย่างนี้ ผมทนเห็นหมอกก็เจ็บปวดไปกว่านี้ไม่ได้หรอก...”

ดูเขาน่าจะเป็นคนดีเอากการ ฉันคิดเสียบ ๆ ลอบสังเกตท่าทางการวางมือ ไม่คิดว่าเขาจะไม่แมนเต็มร้อยเหมือนหมอผู้ชายรุ่นใหม่อ้อยละห่าลิบที่เคยเจอมา

“ใจเย็น ๆ ลีคะ” ฉันปลอบ เรื่องฆาตกรรมซ้อนเงื่อนที่เคยอ่านเล่นเข้ามาในหัว “ฉันว่า...เราน่าจะเริ่มจากการตัดคนที่ไม่น่าจะใช้ แทนที่จะมานั่งหาว่าเป็นใคร แบบนั้นน่าจะง่ายกว่า” โอ้แม่เจ้า ฉันพูดอะไรออกไปนี่ หมอตันแบบมองหน้า เขาขมวดคิ้วเหมือนคิดตาม

“แบบทำข้อสอบนะหรือ” เขาถาม ฉันเป็นฝ่ายงง เพราะคนอย่างฉัน ถนัดกาข้อ ค ควายและหลับตาจิ้ม

“ผมหมายถึงเวลาเราทำข้อสอบซึ่งไม่รู้คำตอบที่ถูกต้องทันที เราควรจะตัดข้อที่ไม่ใช่ออกไปก่อน แล้วค่อยมานั่งพิจารณาข้อที่เหลือ” เขาว่า ลีหน้าดีขึ้น อ้อ...คนเรียนเก่งเขามีวิธีการอย่างนี้เอง แต่ฉันก็ไม่มีความรู้มากพอที่จะรู้ว่าข้อสอบข้อไหนมันผิดหรือหน้า ดังนั้นการกาข้อ ค เอาไว้ก่อน มันก็ถูกต้องแล้ว

แล้วหมอตันแบบก็ควักรายชื่อยาวเป็นพีติดอกจากกระเป่าสะพายข้าง เขาอธิบายว่าเป็นรายชื่อแขกที่ตำรวจขอให้เอาไปให้เมื่อเช้านี้ เขาเลยถือโอกาสถ่ายเอกสารเก็บเอาไว้ชุดหนึ่ง นับว่ารอบคอบทีเดียวสำหรับนักพยายามสืบ

มือใหม่ ฉันนึกชม แต่ยังไม่ออกอยู่ดีว่าเราจะรู้จักแขกทุกคนได้อย่างไร ในเมื่อฉันก็เพิ่งเคยเจอเจ้าภาพในงานเมื่อวานนี้เอง การรับงานครั้งนี้เจ้าสาวโทรมาจองคิว แล้วโอนเงินมัดจำโดยไม่เคยพบหน้ากันมาก่อนด้วยซ้ำ แต่ถึงอย่างนั้นเราทั้งสองก็ลองวิธีนี้ดู

จากรายชื่อแขกห้าร้อยยี่สิบสามคน หมอตันแบบตัดทิ้งไปร้อยสามสิบห้าคน ทั้งหมดเป็นเพื่อนเก่าสมัยเรียนมัธยมบ้าง สมัยเรียนแพทย์บ้าง และบางส่วนคือบุคลากรในโรงพยาบาลที่หมอตันแบบคุ้นเคยเป็นอย่างดี ดูแล้วคนเหล่านั้นไม่มีมูลเหตุจูงใจในฆาตกรรม แต่อย่าลืมนะว่าแขกแต่ละคนยังมีผู้ติดตามอีกล่ะ การ์ดเชิญที่เขียนเอาไว้ว่าเรียนเชิญคุณ...และครอบครัวไม่รู้มีกี่ใบ และจะมีกี่คนที่ไม่เพียงแต่เอาคนในครอบครัวมา บางทีอาจติดคนอื่นที่ไม่พึงประสงค์มาด้วยก็เป็นได้

“เรื่องนี้ไม่ต้องห่วงครับ” หมอตันแบบยืนยันหลังจากฉันตั้งข้อสังเกต “งานนี้มีการคัดแขก และให้แขกที่จะมาร่วมงานส่งรายชื่อยืนยันว่าใครจะมาบ้าง และมากับใคร” เวอร์ได้ที่จริง ๆ ฉันคิดในใจ

“ทุกคนทำตามนั้นเลยหรือคะ” ฉันถาม นี้ออกจะพิศกรรมนิยมปฏิบัติของไทยอยู่เอากार

“ครับ...ทุกคนทำตามนั้น เพราะผู้มาร่วมงานส่วนหนึ่งเป็นลูกน้องสารวัตรจิ๊อด ส่วนหนึ่งเป็นลูกน้องในบริษัทเทรตดิ้งของพ่อหมอก๊ก และมีหลายคนเป็นลูกค้าต่างชาติที่เข้าใจธรรมเนียมปฏิบัติแบบนี้ดี ไม่เห็นหรือครับว่าพิธีกรในงานต้องพูดสองภาษา” ใช่...พิธีกรชายหญิงพูดสองภาษา แต่ก็ไม่เห็นแปลก ฉันเจอเรื่องอย่างนี้บ่อยจนไม่คิดว่าพิศสังเกต “ส่วนผู้หลักผู้ใหญ่ที่มาร่วมงานเราก็คงได้โทรไปคอนเฟิร์มล่วงหน้า ไม่เห็นหรือครับว่าเราวางของชำร่วยที่เก้าอี้แขกโดยสัง่ผลิตตามจำนวนผู้มาร่วมงาน” ฉันจำได้ ของชำร่วยหรรษาเป็นชุดน้ำชาที่มีสัญลักษณ์รูปตัวอักษรแบบเดียวกับที่เห็นบนเวที ราคาของมันคงไม่ต้องนึกเดา ไม่ใช่อันละสิบยี่สิบบาทตามมาตรฐานของชำร่วยแน่ ๆ

“ดังนั้นทุกคนที่มา คุณจึงมีรายชื่อทั้งหมด”

“ครับ ทั้งหมด”

“แล้วแยกแขกของฝ่ายเจ้าบ่าวเจ้าสาวเอาไว้หรือเปล่าคะ”

“ใช่ครับ ออร์แกไนเซอร์ทำคอนข้างละเอียด แกรมแยกเป็นสามส่วน คือญาติฝ่ายเจ้าสาว ญาติฝ่ายเจ้าบ่าว และแขกผู้ร่วมงาน”

“ทำงานละเอียดดีจริง ๆ” ฉันชมอย่างจริงใจ

“คงต้องยกความดีความชอบให้ออร์แกไนเซอร์ เขาจัดการทุกอย่าง ได้สมใจเจ้าภาพจริง ๆ ถ้าไม่นับเรื่อง...” หมอตันแบบกลืนคำสุดท้ายลงคอ เขาเงยหน้ายิ้มเจื่อน ๆ แล้วก็มลงจจดจ่อกับกระดาษห้าแผ่นนั้นอีกครั้ง

“สรุปแล้วยังเหลืออีกสามร้อยแปดสิบแปดคน คุณคิดว่าจะเป็นหนึ่งในนั้นไหม” เขาถามขึ้น

“ยังไม่แน่ใจ แต่ที่แน่ ๆ ไม่ใช่ชิงทรัพย์ ไม่ใช่ฆ่าตัวตาย ในความรู้สึกของฉัน มันเหมือนวางแผนมาเป็นขั้นเป็นตอน”

“อะไรทำให้คุณคิดอย่างนั้น”

“เออ...ไม่รู้สิคะ” ฉันตอบแบบไม่รู้จริง ๆ บอกตัวเองได้เพียงว่าบางอย่างที่นึกอย่างไรก็นึกไม่ออกมันชวนให้คิดไปทางนั้น